

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi razširjeni senat)

z dne 6. septembra 2011 *

V zadevi T-18/10,

Inuit Tapiriit Kanatami s sedežem v Ottawa (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association s sedežem v Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association s sedežem v Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesiesie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

* Jezik postopka: angleščina.

David Kuptana, stanujoč v Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, stanujoča v Iqaluitu (Kanada),

Efstathios Andreas Agathos, stanujoč v Atenah (Grčija),

Canadian Seal Marketing Group s sedežem v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc. s sedežem v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada s sedežem v Ottawi,

NuTan Furs, Inc. s sedežem v Catalini (Kanada),

GC Rieber Skinn AS s sedežem v Bergnu (Norveška),

Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) s sedežem v Nuuku, Grenlandija (Danska),

Johannes Egede, stanujoč v Nuuku,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) s sedežem v Nuuku,

ki so jih sprva zastopali J. Bouckaert, M. van der Woude in H. Viaene, nato J. Bouckaert in H. Viaene, odvetniki,

tožeče stranke,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata I. Anagnostopoulou in L. Visaggio, zastopnika,

in

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata M. Moore in K. Michoel, zastopnika,

toženi stranki,

ob intervenciji

Kraljevine Nizozemske, ki jo zastopajo C. Wissels, Y. de Vries, J. Langer in M. Noort, zastopniki,

in

Evropske komisije, ki so jo sprva zastopali É. White, P. Oliver in J.-B. Laignelot, nato É. White, P. Oliver in K. Mifsud-Bonnici, zastopniki,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe (ES) št. 1007/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o trgovini z izdelki iz tjulnjev (UL L 286, str. 36),

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat),

v sestavi A. Dittrich, predsednik, F. Dehousse, sodnik, I. Wiszniewska-Białecka, sodnica, M. Prek (poročevalec) in A. Popescu, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje, postopek in predlogi strank

- 1 Evropski parlament in Svet Evropske unije sta 16. septembra 2009 sprejela Uredbo (ES) št. 1007/2009 o trgovini z izdelki iz tjunjev (UL L 286, str. 36, v nadaljevanju: izpodbijana uredba), katere predmet je glede na člen 1 te uredbe vzpostaviti usklajena pravila o dajanju na trg izdelkov iz tjunjev.
- 2 Tožeče stranke, Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede in Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), so 11. januarja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.
- 3 Tožeče stranke so 11. februarja 2010 z ločenim aktom v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile predlog za izdajo začasne odredbe, v katerem so predsedniku Splošnega sodišča predlagale, naj odredi odlog izvršitve izpodbijane uredbe.
- 4 Parlament in Svet sta svoja stališča glede tega predloga za izdajo začasne odredbe predložila v določenih rokih.

- 5 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 30. aprila 2010 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-18/10 R, neobjavljen v ZOdl.) zavrnil predlog za izdajo začasne odredbe.

- 6 Parlament in Svet sta 20. oziroma 21. maja 2010 z ločenima aktoma v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča.

- 7 Kraljevina Nizozemska in Evropska komisija sta 31. oziroma 21. maja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predloga za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Parlamenta in Sveta. Tožeče stranke in Parlament so stališča glede teh predlogov predložili v določenih rokih. Svet ni predložil stališč.

- 8 Svet je 8. junija 2010 z ločenim aktom v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil predlog, naj se iz spisa izločita priloga A 7 k tožbi, ki vsebuje mnenje pravne službe Sveta z dne 18. februarja 2009 o predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o trgovini z izdelki iz tujlnjev, ki ga je predložila Komisija (COM(2008) 469 konč., z dne 23. julija 2008), in navedba dela zadevnega mnenja v točki 46 tožbe.

- 9 Parlament je 2. julija 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča predložil stališča glede predloga za izločitev iz spisa, ki ga je vložil Svet.

- 10 Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 6. julija 2010 dopustil intervenciji Kraljevine Nizozemske in Komisije.

- 11 Tožeče stranke so 13. julija 2010 predložile stališča glede ugovora nedopustnosti Parlamenta in Sveta.

- 12 Kraljevina Nizozemska in Komisija sta 19. in 20. avgusta 2010 vložili intervencijski vlogi, omejeni na ugovor nedopustnosti.

- 13 Tožeče stranke, razen ene, so 28. julija 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile nov predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi členov 278 PDEU in 279 PDEU ter člena 109 Poslovnika, v katerem so predsedniku Splošnega sodišča predlagale, naj odredi odlog izvršitve izpodbijane uredbe, dokler Splošno sodišče ne odloči o ničnostni tožbi zoper to uredbo.

- 14 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 19. avgusta 2010 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-18/10 R II, neobjavljen v ZOdl.) odložil uresničevanje pogojev, ki na podlagi člena 3(1) izpodbijane uredbe omejujejo dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev, kar zadeva tožeče stranke, do sprejetja sklepa, s katerim bo končan postopek za izdajo začasne odredbe.

- 15 Parlament in Svet ter Komisija so stališča glede drugega predloga za izdajo začasne odredbe predložili 7. septembra 2010. Kraljevina Nizozemska ni predložila stališč.

- 16 Tožeče stranke so 5. oktobra 2010 na podlagi člena 129 Poslovnika vložile predlog za razlago zgoraj v točki 14 navedenega sklepa predsednika Splošnega sodišča z dne 19. avgusta 2010 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu.

- 17 Parlament, Svet in Komisija so 14., 18. oziroma 13. oktobra 2010 predložili stališča glede tega predloga.
- 18 Predlog za razlago je bil s sklepom predsednika Splošnega sodišča z dne 19. oktobra 2010 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-18/10 RII-INTP, neobjavljen v ZOdl.) zavržen kot nedopusten.
- 19 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 25. oktobra 2010 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-18/10 R II, neobjavljen v ZOdl., zdaj v pritožbenem postopku) zavrnil drugi predlog za izdajo začasne odredbe.
- 20 Svet in Komisija sta z ločenima aktoma 6. oziroma 14. oktobra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog, naj se ta zadeva predloži v odločanje velikemu senatu. Podredno in v zvezi s temeljem je Komisija predlagala, naj se zadeva predloži v odločanje senatu petih sodnikov.
- 21 Splošno sodišče je 26. oktobra 2010 na podlagi teh predlogov in na podlagi besedila člena 51(1), drugi pododstavek, Poslovnika odločilo, da se zadeva predloži sedmemu razširjenemu senatu.
- 22 Tožeče stranke in Parlament so 19. oktobra 2010 predložili svoja stališča o intervencijskih vlogah Kraljevine Nizozemske in Komisije, omejenih na ugovor nedopustnosti.

23 Splošno sodišče je z dopisom z dne 8. februarja 2011 stranke pozvalo, naj odgovorijo na vprašanje, ali se izpodbijana uredba na tožeče stranke nanaša neposredno. Tožeče stranke, Parlament, Svet in Komisija so na to vprašanje odgovorili v določenem roku. Kraljevina Nizozemska ni odgovorila na vprašanje Splošnega sodišča.

24 Tožeče stranke v tožbi Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

- tožbo razglasi za dopustno;
- izpodbijano uredbo razglasi za nično;
- Parlamentu in Svetu naloži plačilo stroškov.

25 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrže kot nedopustno;
- podredno, če bi zavrnilo ugovor nedopustnosti ali pridržalo svojo odločitev o tem, Parlamentu in Svetu določi rok za vložitev odgovora na tožbo v skladu s členom 114(4) Poslovnika;

- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

26 Kraljevina Nizozemska in Svet Splošnemu sodišču predlagata, naj:

- tožbo zavrže kot nedopustno;
- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

27 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrže kot očitno nedopustno;
- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

28 Tožeče stranke v stališčih glede ugovora nedopustnosti Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

- ugovor nedopustnosti združi z odločanjem po temelju;
- podredno, tožbo razglasi za dopustno;

Uporaba člena 263, četrty odstavek, PDEU

- 32 Treba je navesti, da je bila izpodbijana uredba sprejeta na podlagi Pogodbe ES (člena 95 ES), medtem ko je bila tožba vložena po začetku veljavnosti Pogodbe DEU.
- 33 Stranke menijo, da je treba dopustnost te tožbe preučiti z vidika člena 263, četrty odstavek, PDEU.
- 34 V zvezi s tem je treba opozoriti, da glede vprašanja časovne uporabe pravil, ki urejajo pogoje dopustnosti ničnostne tožbe, ki jo posameznik vložti pri sodišču Evropske unije, iz ustaljene sodne prakse po eni strani izhaja, da je treba v skladu z reko *tempus regit actum* o vprašanju dopustnosti tožbe odločiti na podlagi pravil, ki so veljala na dan vložitve tožbe, po drugi strani pa, da se pogoji dopustnosti tožbe presojajo glede na trenutek vložitve tožbe, in sicer glede na trenutek vložitve vloge (glej sklepa Splošnega sodišča z dne 7. septembra 2010 v zadevi Norilsk Nickel Harjavalta in Umicore proti Komisiji, T-532/08, ZOdl., str. II-3959, točka 70, in v zadevi Etimine in Etiproducts proti Komisiji, T-539/08, ZOdl., str. II-4017, točka 76 in navedena sodna praksa).
- 35 V obravnavanem primeru so ob vložitvi tožbe pogoji njene dopustnosti urejeni s členom 263 PDEU. Zato je treba glede na sodno prakso, navedeno v prejšnji točki, o vprašanju dopustnosti te tožbe odločiti na podlagi tega člena.

Dopustnost te tožbe

- ³⁶ Parlament in Svet se ob intervenciji Kraljevine Nizozemske in Komisije sklicujeta na tri procesne predpostavke, ki se nanašajo na to, da izpodbijana uredba ni predpis, da vključuje izvedbene ukrepe in da se na tožeče stranke ne nanaša posamično.
- ³⁷ Tožeče stranke izpodbijajo predloge Parlamenta in Sveta, ki jih podpirata Kraljevina Nizozemska in Komisija.

Pojem „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU

- ³⁸ V skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU, lahko „[f]izične ali pravne osebe [...] pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“.
- ³⁹ Treba je opozoriti, da čeprav ta določba v primerjavi s Pogodbo ES vsebuje novost glede dostopa do sodišča Unije, in sicer da lahko odslej fizične ali pravne osebe vložijo tožbe zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, vendar ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, pojem „predpis“ ni opredeljen v Pogodbi DEU.

- 40 Za odločitev o dopustnosti te tožbe je torej treba to določbo razložiti dobesečno, zgodovinsko in teleološko.
- 41 Na prvem mestu in za osvežitev spomina, na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES je bilo fizični ali pravni osebi dovoljeno, da sproži postopke zoper odločbe kot akte, ki jo posamično zadevajo, in tudi zoper splošne akte, kot je uredba, ki to osebo zadeva neposredno in nanjo vpliva zaradi nekaterih njenih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, in jo torej individualizira enako kot naslovnika odločbe (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223, in z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 36).
- 42 Člen 263, četrti odstavek, PDEU, povzema ti možnosti, čeprav je izpuščen izraz „odločba“, in jima dodaja tretjo. Ta omogoča vložitev tožbe zoper posamične akte, zoper splošne akte, ki se na fizične ali pravne osebe nanašajo neposredno in posamično, in zoper predpise, ki se nanje nanašajo neposredno, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov. Iz običajnega pomena izraza „predpis“ izhaja, da so akti, na katere se nanaša ta tretja možnost, prav tako akti splošne veljave.
- 43 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se ta možnost ne nanaša na vse akte splošne veljave, ampak na ožjo skupino teh aktov, to je predpise.
- 44 V členu 263, prvi odstavek, PDEU je namreč določenih več vrst aktov Unije, katerih zakonitost je mogoče nadzirati, in sicer so to po eni strani zakonodajni akti in po drugi strani drugi zavezujoči akti s pravnimi učinki za tretje osebe, ki so lahko posamični akti ali akti splošne veljave.

- 45 Iz tega je treba sklepati, da četrti odstavek člena 263 PDEU v povezavi s prvim odstavkom tega člena določa, da lahko fizična ali pravna oseba vloži tožbo zoper nanjo naslovljene akte, pa tudi po eni strani zoper zakonodajne akte ali predpise splošne veljave, ki se nanjo nanašajo neposredno in posamično, in po drugi strani zoper nekatere akte splošne veljave, to je predpise, ki se nanjo nanašajo neposredno, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.
- 46 Poleg tega taka razlaga izraza „predpis“ in enakovrednega izraza v različnih jezikovnih različicah Pogodbe DEU v primerjavi z izrazom „zakonodajen“ izhaja tudi iz več drugih določb Pogodbe DEU, zlasti iz člena 114 PDEU, ki se nanaša na približevanje „določb zakonov in drugih predpisov v državah članicah“.
- 47 V zvezi s tem je treba zavrniti trditev tožečih strank, da se za razlikovanje med zakonodajnimi akti in predpisi, kot ga predlagata Parlament in Svet ter je navedeno v točkah od 42 do 45 zgoraj, za izraz „akti“ v zvezi s prvima dvema možnostma, navedenima v členu 263, četrti odstavek, PDEU, doda pridevnik „zakonodajni“. Kot namreč izhaja iz ugotovitve v točki 45 zgoraj, se izraz „akti“ v zvezi s tema prvima dvema možnostma nanaša na akte, naslovljene na fizično ali pravno osebo, in na vse akte – ne glede na to, ali so to zakonodajni akti ali predpisi – ki se nanjo nanašajo neposredno in posamično. Zlasti zakonodajni akti in predpisi, ki potrebujejo izvedbene ukrepe, spadajo na področje uporabe te zadnje možnosti.
- 48 Poleg tega je treba pojasniti, da v nasprotju s trditvijo tožečih strank iz besedila zadnjega dela stavka četrtega odstavka člena 263 PDEU izhaja, da cilj držav članic ni bil omejiti področja uporabe te določbe samo na delegirane akte v smislu člena 290 PDEU, ampak splošneje na predpise.

49 Na drugem mestu, razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU, navedena v točkah od 42 do 45 zgoraj, je potrjena z razvojem procesa, ki je pripeljal do sprejetja te določbe, najprej predlagane kot člen III-365, četrti odstavek, osnutka pogodbe o ustavi za Evropo. Iz spremnega dopisa predsedstva konvencije (sekretariat evropske konvencije, CONV 734/03) z dne 12. maja 2003 med drugim namreč izhaja, da je predsedstvo kljub predlogu za zadevno spremembo člena 230, četrti odstavek, ES, v katerem so omenjeni „splošni akti“, izbralo drugo možnost, v kateri so navedeni „predpisi“. Kot izhaja iz zgoraj navedenega spremnega dopisa, je ta formulacija omogočala „razlikovanje med zakonodajnimi akti in predpisi ob ohranitvi omejujočega pristopa glede tožb posameznikov zoper zakonodajne akte (za katere se še naprej uporablja pogoj ‚neposrednega in posamičnega nanašanja‘)“.

50 Na tretjem mestu, zaradi odločitve, da se taka formulacija vključi v člen 263, četrti odstavek, PDEU, je treba ugotoviti, da je cilj te določbe omogočiti fizični in pravni osebi, da vloži tožbo zoper splošne akte, ki niso zakonodajni akti, ki se nanjo nanašajo neposredno in ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, s čimer se preprečijo primeri, v katerih bi morala taka oseba za dostop do sodišča kršiti pravo (glej zgoraj navedeni spremni dopis predsedstva konvencije). Kot izhaja iz analize v prejšnjih točkah, besedilo člena 263, četrti odstavek, PDEU ne omogoča vložitve tožbe zoper vse akte, ki ustrezajo meriloma neposrednega nanašanja in neobstoja izvedbenih ukrepov, niti zoper vse splošne akte, ki ustrezajo tema meriloma, ampak samo zoper posebno vrsto teh aktov, to je predpise. Zato so pogoji dopustnosti ničnostne tožbe zoper zakonodajni akt še vedno bolj omejujoči kot v primeru tožbe, vložene zoper predpis.

51 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami tožečih strank v zvezi s pravico do učinkovitega sodnega varstva, zlasti glede na člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 1). V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč sodišče

Unije pogojev, pod katerimi lahko posameznik vložijo tožbo zoper uredbo, ne sme razlagati tako, da se oddalji od teh pogojev, ki so izrecno določeni s Pogodbo, niti z vidika načela učinkovitega sodnega varstva, sicer bi prekoračilo svoje pristojnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quére, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 36, in sklep Splošnega sodišča z dne 9. januarja 2007 v zadevi Loutus Teine Osaühing proti Svetu, T-127/05, neobjavljen v ZOdl., točka 50).

- 52 Prav tako je treba zavriniti trditve tožečih strank, da obveznost „široke“ razlage člena 263, četrti odstavek, PDEU izhaja tudi iz dveh mednarodnih konvencij, sprejetih v okviru Združenih narodov, in sicer Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah, podpisane 25. junija 1998 v Aarhusu, in Konvencije o biološki raznovrstnosti, podpisane 5. junija 1992 v Rio de Janeiru.
- 53 Prvič, čeprav tožeče stranke trdijo, da bi bilo treba člen 263, četrti odstavek, PDEU razlagati v skladu s tema konvencijama, ne navajajo, kako konkretno bi bilo treba različne pogoje dopustnosti v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU razlagati z vidika navedenih mednarodnih pravil, saj so njihove trditve zelo splošne in brez posledic za navedene pogoje dopustnosti.
- 54 Drugič, sodna praksa, na katero se v zvezi s tem sklicujejo tožeče stranke (sodbi Sodišča z dne 14. julija 1998 v zadevi Bettati, C-341/95, Recueil, str. I-4355, točka 20, in z dne 1. aprila 2004 v zadevi Bellio F.lli, C-286/02, Recueil, str. I-3465, točka 33), se nanaša na obveznost sodišča Unije, ki mu je predloženo vprašanje veljavnosti besedila sekundarne zakonodaje Unije, da to veljavnost preuči tudi z vidika mednarodnega prava.

- 55 Vsekakor je treba opozoriti, da je bil s Pogodbo vzpostavljen celosten sistem pravnih sredstev in postopkov za zagotovitev nadzora nad zakonitostjo aktov institucij, ki je bil zaupan sodišču Unije (glej v tem smislu zgoraj v točki 41 navedeno sodbo *Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu*, točka 40). Določbe navedenih mednarodnih konvencij ne smejo odstopati od teh pravil primarnega prava Unije (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah *Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji*, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točke od 306 do 308, in sodbo Splošnega sodišča z dne 17. septembra 2007 v zadevi *Microsoft proti Komisiji*, T-201/04, ZOdl., str. II-3601, točka 798).
- 56 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je treba pojem „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU razumeti tako, da se nanaša na vse splošne akte, razen na zakonodajne akte. Zato je zakonodajni akt lahko predmet ničnostne tožbe fizične ali pravne osebe, samo če se nanjo neposredno in posamično nanaša.

Opredelitev izpodbijane uredbe

- 57 Glede na ugotovitev v zvezi z razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU v točki 56 zgoraj je treba ugotoviti, ali je treba v obravnavanem primeru izpodbijano uredbo opredeliti kot zakonodajni akt ali kot predpis.
- 58 Izpodbijano uredbo je torej treba opredeliti glede na vrste aktov, določene s Pogodbo DEU.
- 59 Izpodbijana uredba je bila sprejeta na podlagi člena 95 ES po postopku soodločanja iz člena 251 ES.

- 60 V zvezi s tem iz člena 289(1) in (3) PDEU izhaja, da so pravni akti, sprejeti po postopku, opredeljenem v členu 294 PDEU in imenovanem „redni zakonodajni postopek“, zakonodajni akti.
- 61 Ker postopek, opredeljen v členu 294 PDEU, v bistvu povzema postopek, opredeljen v členu 251 ES, je treba ugotoviti, da je treba v okviru vrst pravnih aktov, določenih s Pogodbo DEU, izpodbijano uredbo opredeliti kot zakonodajni akt.
- 62 V zvezi s tem tožeče stranke trdijo, da narave akta ne določa način njegovega sprejetja, ampak posamično ali splošno področje uporabe ukrepa. Uredbo naj bi bilo mogoče na podlagi njenega področja uporabe opredeliti kot predpis ali ne. Poleg tega naj bi bilo treba izraz „predpis“ razlagati glede na njegov običajni pomen, in sicer tako, da se nanaša na akt, katerega cilj je določiti splošno veljavna pravila.
- 63 V skladu z ustaljeno sodno prakso je merilo za razlikovanje med uredbo in odločbo to, ali je zadevni akt splošen ali ne. Akt je namreč splošno veljaven, če se uporablja za objektivno določene položaje in če ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno (glej sklep Splošnega sodišča z dne 30. novembra 2009 v zadevi Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore proti Komisiji, T-313/08, neobjavljen v ZOdl., točka 38 in navedena sodna praksa).
- 64 Ta sodna praksa se je nanašala zlasti na drugi del člena 230, četrti odstavek, ES v zvezi s tožbami zoper akte, ki fizično ali pravno osebo zadevajo neposredno in posamično. Cilj te določbe, kot je bila razložena v sodni praksi, je bil zlasti preprečiti, da bi institucije Unije lahko samo z izbiro oblike uredbe izključile tožbo posameznika zoper odločbo, ki ga neposredno in posamično zadeva, in tako pojasniti, da izbira oblike ne

more spremeniti narave akta (glej zgoraj v točki 63 navedeni sklep Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore proti Komisiji, točka 37 in navedena sodna praksa).

- 65 V obravnavanem primeru ni sporna splošna veljavnost izpodbijane uredbe, ampak njena domnevna opredelitev kot predpis. Čeprav je merilo za razlikovanje med splošnim in posamičnim aktom treba iskati v morebitni splošni veljavnosti zadevnega akta, opredelitev tega akta kot zakonodajnega ali kot predpis v skladu s Pogodbo DEU temelji na merilu zakonodajnega ali nezakonodajnega postopka, ki je pripeljal do njegovega sprejetja.
- 66 Ob upoštevanju razlage pojma „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU v točkah od 41 do 56 zgoraj in ugotovitve, da izpodbijana uredba ni predpis v smislu tega člena, je treba ugotoviti, da te tožbe ni mogoče razglasiti za dopustno na podlagi zadnjega dela stavka četrtega odstavka člena 263 PDEU. V teh okoliščinah ni treba ugotavljati, ali izpodbijana uredba potrebuje izvedbene ukrepe.
- 67 Preučiti je torej treba, ali se izpodbijana uredba na tožeče stranke neposredno in posamično nanaša.

Neposredno nanašanje na tožeče stranke

- 68 Parlament in Svet, ki ju podpirata Kraljevina Nizozemska in Komisija, v ugovorih nedopustnosti nista uveljavljala procesne predpostavke, ki se nanaša na neobstoje neposrednega nanašanja, razen ene same navedbe v tem smislu v ugovoru nedopustnosti Parlamenta, ki pa ni bila razčlenjena.

- 69 Ker pogoji dopustnosti tožbe spadajo med procesne predpostavke javnega reda (sklep Sodišča z dne 7. oktobra 1987 v zadevi d. M. proti Svetu in ESO, 108/86, Recueil, str. 3933, točka 10; glej tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 22. oktobra 2008 v združenih zadevah TV 2/Danmark in drugi proti Komisiji, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., str. II-2935, točka 62 in navedena sodna praksa), mora Splošno sodišče po uradni dolžnosti preveriti, ali je izpolnjen pogoj neposrednega nanašanja iz člena 263, četrty odstavek, PDEU.
- 70 Tožeče stranke, Parlament, Svet in Komisija so se o tem izrekli v odgovoru na vprašanje, ki ga je Splošno sodišče postavilo 8. februarja 2011 (glej točko 23 zgoraj).
- 71 V skladu z ustaljeno sodno prakso je za to, da se izpodbijani akt Unije na posameznika nanaša neposredno, potrebno, prvič, da ta akt neposredno učinkuje na pravni položaj tega posameznika, in drugič, da naslovníkom tega akta, ki so odgovorni za njegovo izvajanje, ni dopuščena nobena diskrecijska pravica, saj je izvajanje popolnoma samodejno in izhaja izključno iz ureditve Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej zgoraj v točki 51 navedeni sklep *Lootus Teine Osaühing* proti Svetu, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 72 Iz te sodne prakse jasno izhaja, da morata biti izpolnjena dva kumulativna pogoja, da bi bilo mogoče za akt šteti, da se na fizično ali pravno osebo neposredno nanaša (sklep Splošnega sodišča z dne 21. maja 2010 v zadevi *ICO Services* proti Parlamentu in Svetu, T-441/08, neobjavljen v ZOdl., točka 56).
- 73 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da vmesna pravila, na katera se nanaša zgoraj v točki 71 navedena sodna praksa, ustrezajo pravilom, ki jih je treba sprejeti na nacionalni ravni ali ravni Unije.

- 74 Prvič, v obravnavanem primeru je treba opozoriti, da člen 3(1) izpodbijane uredbe, ki je osrednja določba te uredbe, določa, da je „[d]ajanje na trg izdelkov iz tjulnjev [...] dovoljeno samo, če so pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in pomeni sredstvo za njihovo preživetje“.
- 75 Zato izpodbijana uredba neposredno učinkuje samo na pravni položaj tistih tožečih strank, ki se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjev na trg Unije. Ta uredba namreč nikakor ne prepoveduje lova na tjulnje, ki poleg tega poteka zunaj trga Unije, niti uporabe ali uživanja izdelkov iz tjulnjev, ki se ne tržijo. Tako je treba navesti, da čeprav ni mogoče izključiti, da lahko splošna prepoved dajanja na trg, določena z izpodbijano uredbo, vpliva na dejavnost oseb, dejavnih v prodajnem ali nabavnem delu tega dajanja na trg, še vedno velja, da za te posledice ni mogoče šteti, da izhajajo neposredno iz te uredbe (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 11. julija 2005 v zadevi Bonino in drugi proti Parlamentu in Svetu, T-40/04, ZOdl., str. II-2685, točka 56). Poleg tega je treba glede morebitnih gospodarskih posledic te prepovedi opozoriti, da v skladu s sodno prakso ne vplivajo na pravni položaj, ampak samo dejanski položaj tožečih strank (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 27. junija 2000 v združenih zadevah Salamander in drugi proti Parlamentu in Svetu, T-172/98 in od T-175/98 do T-177/98, Recueil, str. II-2487, točka 62).
- 76 Drugič, iz člena 3(4) izpodbijane uredbe v povezavi s členom 5(3) navedene uredbe izhaja, da se „ukrepi za izvajanje [člena 3], namenjeni spreminjanju nebitvenih določb te uredbe z njenim dopolnjevanjem, sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom“, določenim v členu 5a Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 124). Prav tako iz uvodne izjave 17 izpodbijane uredbe izhaja, da bi bilo zlasti treba Komisiji podeliti pooblastila za „opredelitev pogojev za dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki

ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje“.

- 77 Treba je navesti, da – čeprav je mogoče šteti, da je na podlagi te določbe izpodbijane uredbe prepovedano dajanje na trg izdelkov iz tjunjev, za katere je dokazano, da niso pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje – pogoji za dajanje na trg izdelkov, ki lahko izpolnjujejo te pogoje, niso opredeljeni.
- 78 V izpodbijani uredbi namreč ni pojasnjeno, kaj pomeni izraz „druge avtohtone skupnosti“ iz člena 3(1) te uredbe, in v njej tudi ni nobenega pojasnila v zvezi z lovom, ki se izvaja po tradiciji in pomeni sredstvo za preživljanje, niti v zvezi s tem, kako se bo dokazalo eskimsko poreklo ali poreklo drugih avtohtonih skupnosti. Tako kar zadeva izdelke, za katere bi lahko veljala izjema, nacionalni organi ne morejo uporabljati izpodbijane uredbe brez izvedbenih ukrepov, določenih z izvedbeno uredbo, v katerih morajo biti posebej opredeljeni pogoji, pod katerimi je dovoljeno dajanje na trg teh izdelkov (uvodna izjava 17 izpodbijane uredbe). Taka določba torej ne pomeni celovite ureditve, ki zadostuje sama po sebi in ne zahteva nobene izvedbene določbe ter se lahko torej neposredno nanaša na posameznike (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 23. aprila 1986 v zadevi *Les Verts* proti Parlamentu, 294/83, Recueil, str. 1339, točka 31). Položaj tožečih strank, ki spada pod zadevno izjemo, je mogoče presoditi samo na podlagi ukrepov v zvezi z izvajanjem izpodbijane uredbe.
- 79 Zato je treba ugotoviti, da izpodbijana uredba vpliva samo na pravni položaj tožečih strank, ki se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjunjev na trg Unije in na katere se nanaša splošna prepoved dajanja na trg teh izdelkov. Po drugi strani to ne velja za tožeče stranke, katerih dejavnost ni dajanje teh izdelkov na trg, in/ali tožeče stranke,

ki spadajo pod izjemo, določeno z izpodbijano uredbo, saj dajanje na trg Unije izdelkov iz tjulnjeve, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje, načeloma ostaja dovoljeno.

80 Natančneje, prvič, za prvo skupino tožečih strank, to je lovce in lovce s pastmi na tjulnje eskimskega porekla, ter drugo kategorijo tožečih strank, v kateri so organizacije, ki zastopajo njihove interese, ni mogoče šteti, da se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjeve na trg.

81 V ti skupini tožečih strank spadajo Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana in Johannes Egede ter Inuit Tapiriit Kanatami, kanadska nacionalna organizacija, ki zastopa in spodbuja interese Eskimov, ICC, grenlandska nacionalna organizacija, ki zastopa in spodbuja interese teh ljudstev, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, organizacija, ki zastopa in ščiti interese Eskimov, ki živijo v regiji Pangnirtung in se ukvarjajo z dejavnostmi lova in zakola, Nattivak Hunters and Trappers Association, organizacija, ki zastopa in ščiti interese Eskimov, ki živijo v regiji Broughton Island in se ukvarjajo s tovrstnimi dejavnostmi, ter KNAPK, ki zastopa eskimske in neeskimske lovce in ribiče z Grenlandije.

82 Drugič, Karliin Aariak se ukvarja s predelavo izdelkov iz tjulnjeve, in sicer z oblikovanjem in prodajo oblačil iz tjulnjeve kože. Vendar iz tožbe in stališč tožečih strank glede ugovorov nedopustnosti izhaja, da prav tako pripada eskimski skupnosti. Ker K. Aariak ne trdi, da se ukvarja z dajanjem na trg drugih izdelkov, kot so izdelki, ki spadajo pod zadevno izjemo, se zanjo ne more šteti, da se izpodbijana uredba nanjo nanaša neposredno.

- 83 Tretjič, Efstathios Andreas Agathos je zdravnik, ki izvaja klinične preizkuse za uporabo zaklopk tjulnjev v zdravstvene namene in se torej ne ukvarja z dajanjem na trg izdelkov iz tjulnjev.
- 84 Četrtič, enako velja za Fur Institute of Canada, ki je nepridobitna nacionalna krovna organizacija za krznarsko industrijo v Kanadi, vključno z vladnimi regulativnimi agencijami. Njegove dejavnosti so usklajevanje, znanstvene raziskave ter komuniciranje s sredstvi javnega obveščanja, širšo javnostjo in vladami v zvezi z gospodarskimi, družbenimi, kulturnimi in okoljskimi vprašanji, povezanimi s trgovino s krznom. Iz tega je mogoče sklepati, da se prepoved dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev na ta inštitut ne nanaša neposredno.
- 85 Po drugi strani iz spisa izhaja, da se družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter organizacija, ki jih združuje, to je Canadian Seal Marketing Group, ukvarjajo s predelavo in/ali trženjem izdelkov iz tjulnjev, ki jih dobivajo od eskimskih in neeskimskih lovcev ter lovcev s pastmi. Zato je treba ugotoviti, da splošna prepoved dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev, določena z izpodbijano uredbo, vpliva na njihov pravni položaj.
- 86 Iz tega je mogoče sklepati, da se izpodbijana uredba na tožeče stranke, razen na družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter skupino Canadian Seal Marketing Group, ne nanaša neposredno.
- 87 Ker sta pogoja neposrednega in posamičnega nanašanja kumulativna, je treba preučiti še, ali se izpodbijana uredba na družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter skupino Canadian Seal Marketing Group nanaša posamično.

Posamično nanašanje na družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter skupino Canadian Seal Marketing Group

- 88 Kot je bilo navedeno v točki 41 zgoraj, mora izpodbijani akt, da bi se na fizično ali pravno osebo, ki ni naslovnica odločbe, nanašal posamično, nanjo vplivati zaradi nekaterih njenih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, in jo torej individualizirati enako kot naslovnika odločbe.
- 89 Kot upravičeno navajata Parlament in Svet ob intervenciji Kraljevine Nizozemske in Komisije, se izpodbijana uredba uporablja za objektivno določene položaje in ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno. Zlasti je splošna prepoved dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev – razen tistih, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje – oblikovana splošno in se lahko uporablja enako za vse gospodarske subjekte, ki spadajo na področje uporabe izpodbijane uredbe.
- 90 Kot je bilo navedeno v točki 85 zgoraj, se družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter organizacija, ki jih združuje, to je Canadian Seal Marketing Group, ukvarjajo z dajanjem na trg izdelkov iz tjulnjev, ki jih dobivajo od eskimskih in neeskimskih lovcev ter lovcev s pastmi. Izpodbijana uredba se nanje kot take nanaša tako kot na vse druge gospodarske subjekte, ki na trg dajejo izdelke iz tjulnjev.
- 91 V zvezi s tem tožeče stranke trdijo, da se omenjena uredba na organizacije, ki zastopajo eskimske in neeskimske družbe, dejavne v proizvodni verigi izdelkov iz tjulnjev, in družbe, dejavne v predelavi izdelkov iz tjulnjev, nanaša posamično, vsaj kar zadeva njihove eskimske člane ali izdelke eskimskega porekla.

- 92 Te trditve ni mogoče sprejeti. Tudi če bi za zadevne tožeče stranke poleg splošne prepovedi veljala še izjema glede izdelkov eskimskega porekla, to ne bi zadostovalo, da bi bile individualizirane enako kot naslovník odločbe. Poleg tega tožeče stranke nikakor ne pojasnijo, kako naj bi izpodbijana uredba vplivala na te organizacije in družbe zaradi nekaterih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega bi se razlikovale od vseh drugih oseb.
- 93 Iz zgoraj navedenega izhaja, da se izpodbijana uredba na družbe Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs in GC Rieber Skinn ter skupino Canadian Seal Marketing Group ne nanaša posamično.
- 94 Glede na vse zgoraj navedeno je treba to ničnostno tožbo razglasiti za nedopustno, ne da bi bilo treba odločati o predlogu Sveta, naj se iz spisa izločita priloga A 7 k tožbi in navedba izvlečka iz tega dokumenta v tožbi.

Stroški

- 95 V skladu s členom 87(2) Poslovníka se neuspele stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim poleg njihovih stroškov naloži plačilo stroškov, ki sta jih priglasila Parlament in Svet, v skladu z njunima predlogoma.
- 96 Poleg tega v skladu s členom 87(4) Poslovníka Kraljevina Nizozemska in Komisija nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrže kot nedopustna.**
- 2. Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootiu Moesiesiu, Allenu Kooneeliusiu, Toomasu Newkingnaku, Davidu Kuptani, Karliin Aariak, Efstathiosu Andreasu Agathosu, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannesu Egedeju in Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) se naloži plačilo njihovih stroškov in stroškov, ki sta jih priglasila Evropski parlament in Svet Evropske unije.**
- 3. Kraljevina Nizozemska in Evropska komisija nosita svoje stroške.**

V Luxembourg, 6. septembra 2011.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
A. Dittrich